

Vergaderjaar 1984–1985

18 798**Wijziging van de Wet administratieve rechtspraak
bedrijfsorganisatie****Nr. 6****MEMORIE VAN ANTWOORD**

Ontvangen 5 september 1985

Algemeen

Het verheugt mij dat de leden van de C.D.A.-fractie de doelstelling van het wetsvoorstel de werklast van het College van Beroep voor het bedrijfsleven (per abuis spreekt het voorlopig verslag van de Centrale Raad van Beroep) te verlichten en de eenheid in het administratief procesrecht te bevorderen, konden onderschrijven. Ter zake van de voorgestelde vereenvoudiging van de regels omtrent de benoemingsprocedure van bijzondere leden, wensten deze leden hun definitief oordeel op te schorten tot het door mij gevraagde advies van de SER bekend is, waarbij de vraag aan de orde komt of de bijzondere leden in de rechtspraak van het College een plaats dienen te blijven behouden.

In het nader rapport aan de Koningin gaf ik er reeds blijk van de suggestie van de Raad van State om het instituut van de bijzondere leden af te schaffen alleszins het overwegen waard te achten. Maar ik meende dat tot een voorstel in die richting niet kon worden besloten zonder het georganiseerde bedrijfsleven bij monde van de Sociaal Economische Raad in de gelegenheid te stellen daaromtrent advies uit te brengen. Namens de SER heeft de vaste commissie voor pbo-aangelegenheden, de Organisatie-Commissie, inmiddels advies uitgebracht. Alvorens zich een oordeel te vormen heeft de Organisatie-Commissie de betrokken (hoofd-)bedrijfschappen en produktschappen in de gelegenheid gesteld van hun inzicht te doen blijken. De Organisatie-Commissie is tot de conclusie gekomen dat het aanbeveling verdient de deelname van bijzondere leden aan de rechtspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven volledig af te schaffen. Zij onderschrijft de opvatting van de Raad van State, welke opvatting door mij geheel wordt gedeeld, dat de overwegingen die destijds (ruim 30 jaar geleden) hebben geleid tot de instelling van dit instituut thans als achterhaald moeten worden beschouwd. Het namens de SER uitgebrachte advies zend ik als bijlage bij de memorie mee.

De adviezen van de Raad van State en de SER geven mij aanleiding het wetsvoorstel te wijzigen. Voorgesteld wordt thans de bepalingen in de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie welke handelen over de deelname van bijzondere leden aan de rechtspraak van het College, te doen vervallen. In die zin is onderdeel C van artikel I van het wetsvoorstel door middel van bijgaande nota van wijzigingen aangepast. Voor de

gronden waarop deze wijziging berust, verwijst ik naar het advies van de Raad van State (punt 2). Ik merk nog op dat het doen beëindigen van de deelname van bijzondere leden aan de rechtspraak door het College de mogelijkheden voor het College om efficiënt te werken door te vervallen van administratieve werkzaamheden en organisatorische complicaties zal vergroten. Voor de rijksbegroting betekent het gewijzigde voorstel een (geringe) besparing.

Door het lid van de G.P.V.-fractie is in dit verband gevraagd of door over de afschaffing van het instituut van de bijzondere leden aan de SER advies te vragen wel kan worden vooruitgelopen op het nog te verschijnen Eindrapport van de Staatscommissie Herziening Rechterlijke Organisatie. Inderdaad heeft de Staatscommissie in het inmiddels verschenen tweede deel van haar Eindrapport enige beschouwingen gewijd aan de deelneming van lekerechters aan de rechtspraak. Op blz. 21 van haar rapport geeft de Staatscommissie er blijk van nog kennis te hebben genomen van de suggestie van de Raad van State om tot afschaffing van het instituut van de bijzondere leden in het College over te gaan en van het feit dat bedoelde suggestie van de Raad mij aanleiding heeft gegeven om over de afschaffing van het instituut van de bijzondere leden advies in te winnen van de Sociaal-Economische Raad. Van deze ontwikkeling neemt de Staatscommissie geen afstand. In algemene zin stelt de Staatscommissie dat «de positie die de leken in de rechterlijke organisatie – in het bijzonder bij de rechtspraak in eerste aanleg – innemen aan herziening toe is, in die zin dat voor lekerechters slechts een plaats moet worden ingeruimd als de behoefte aan hun inbreng duidelijk is aangetoond». Waar alle betrokkenen, inclusief het College zelf, er over eens zijn, dat de deelname van bijzondere leden in deze tak van administratieve rechtspraak anno 1985 kan worden afgeschaft, meen ik dat het (gewijzigde) wetsvoorstel zich zeer wel met dit standpunt van de Staatscommissie verdraagt.

Het was de leden van de C.D.A.-fractie opgevallen, dat de introductie van een lid-commissaris het enige punt is, dat uit het rapport van de werkgroep Harmonisatie Administratief Procesrecht van Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak is overgenomen. Op dit punt sloot het wetsvoorstel aan bij de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken. In het algemeen vroegen deze leden zich af, of de doorzichtigheid van het systeem van rechtsbescherming wel steeds is gediend met het wisselend aanknopen bij de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken, respectievelijk de Wet op de Raad van State en de Wet Arob.

De wetgever heeft in de loop der decennia gekozen voor een systeem van gespecialiseerde administratieve rechters. Mede om die reden vertonen de verschillende wetten die het administratief procesrecht regelen, onderlinge verschillen in opbouw en inhoud van de voorschriften. Zolang het uitgangspunt van gespecialiseerde rechterlijke colleges en afzonderlijke wetten gehandhaafd blijft, is het niet goed mogelijk bij het aanbrengen van vernieuwingen één van deze wetten als norm te nemen. Zo kent de Wet op de Raad van State niet de functie van lid-commissaris. Voor de introductie van een lid-commissaris in de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie kon daarom uitsluitend aansluiting worden gezocht bij de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken.

Anders dan de leden van de C.D.A.-fractie veronderstelden blijktens hun vraag waarom met betrekking tot de bezwaarschriftenprocedure niet meer aansluiting is gezocht bij de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken in plaats van bij de Wet Arob, kent eerstgenoemde wet geen bepalingen omtrent de bezwaarschriftenprocedure. De mogelijkheid in fiscalibus een bezwaarschrift in te dienen is geregeld in de Algemene wet inzake rijksbelastingen en in de Algemene wet inzake douane en accijnzen. Voor de bezwaarschriftenprocedure die geregeld wordt in de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, ligt het meer voor de hand aansluiting te zoeken bij de voorschriften van de Wet Arob. Zowel de Wet Arob als de Wet Arbo zijn immers regelingen van administratief procesrecht van een

meer algemeen karakter, dat wil zeggen dat zij geschikt moeten zijn voor overheidsbesluiten van verschillende organen afkomstig, welke van een uiteenlopend karakter zijn en in ongelijksoortige situaties genomen worden.

Dezelfde leden vroegen vervolgens of het niet veel praktischer zou zijn de bezwaarschriftprocedures om te vormen tot een eenvoudige procedure, zoals gebruikelijk bij belastingzaken en de beroepstermijn van 30 dagen te verlengen tot twee maanden. Ter adstructie wezen de aan het woord zijnde leden erop dat een bezwaarschrift tegen de indeling in het tarief van invoerrechten binnen twee maanden moeten worden ingediend, terwijl een beroepschrift in dezelfde zaak in verband met bijvoorbeeld landbouwheffingen binnen 30 dagen moet worden ingediend.

Ten dele heb ik hierboven reeds uiteengezet waarom voor de bezwaarschriftprocedure geen aansluiting is gezocht bij de procedure die gebruikelijk is in belastingzaken. Zowel voor de termijnen van de bezwaarschriftprocedure als voor de beroepstermijn geldt voorts dat de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie voor overheidsbesluiten en -handelingen van zeer uiteenlopende aard geschikt moet zijn.

In de belastingrechtspraak zijn termijnen van twee maanden voor bezwaar of beroep mogelijk gelet op het feit dat het gaat om geschillen van financiële aard, waarbij in alle gevallen slechts twee partijen zijn betrokken. Elders in het administratieve recht zijn echter termijnen van 30 dagen of één maand regel. De Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie loopt op dit punt in het bestaande artikel 33 (waar ook thans voor de bezwaarschriftprocedure een termijn van dertig dagen wordt genoemd) niet uit de pas. De termijn van twee maanden in de belastingprocedure is dus uitzondering. Het zou de overzichtelijkheid van termijnvoorschriften niet ten goede komen en naar mijn oordeel ook overigens op grote bezwaren stuiten, wanneer thans een beroepstermijn van twee maanden in de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie zou worden bepaald. Overigens wijs ik erop dat de commissie wetgeving algemene regels van bestuursrecht (Commissie Scheltema) het onderwerp beroeps- en bezwaartermijnen in het administratieve recht in haar werkzaamheden betrokken heeft. Het lijkt mij verstandig de voorstellen van de commissie met betrekking tot dit punt af te wachten.

In antwoord op de daarop betrekking hebbende vraag van de leden van de C.D.A.-fractie kan ik medelen dat over het wetsvoorstel ook overleg is gevoerd met het Ministerie van Financiën. Van die zijde zijn geen bezwaren kenbaar gemaakt tegen de termijnen die het wetsvoorstel noemt voor de afhandeling van bezwaarschriften.

Het doet mij genoeg dat de leden van de V.V.D.-fractie met instemming kennis hebben genomen van de inhoud van het wetsvoorstel. Deze leden waren echter niet overtuigd door de door mij aangevoerde redenen om niet de suggestie van de Raad van State te volgen om in artikel 36a op te nemen dat de uitnodiging van de voorzitter om een beroepschrift als bezwaarschrift te aanvaarden door het betrokken orgaan slechts kan worden afgewezen, indien dat orgaan een met redenen omklede beslissing heeft genomen waaruit blijkt, dat de behandeling als bezwaarschrift op bezwaar stuit. De aan het woord zijnde leden vroegen zich af of men aan de praktijk moet overlaten in welke gevallen men bevestigend of ontkennend zal antwoorden, met alle onzekerheden van dien. Zij uitten daarbij de vrees dat deze praktijk bij het ene orgaan wel eens anders zou kunnen uitpakken dan bij het andere.

Graag wil ik proberen de leden van de V.V.D.-fractie alsnog van de juistheid van mijn zienswijze te overtuigen. De procedure voor de behandeling van bezwaarschriften in dit wetsvoorstel lijkt als twee druppels water op de procedure van de artikelen 11 en 12 van de Wet Arob. Ik heb de indruk dat deze procedure, ondanks de gevarieerde uitwerking die daaraan in de verschillende onderdelen van de rijksdienst wordt gegeven, heel behoorlijk werkt. Het gaat er vooral om dat de vraag of een beroepschrift

als bezwaarschrift moet worden gehandeld, zorgvuldig wordt beantwoord en dat een in gang gezette bezwaarschriftprocedure zorgvuldig verloopt. Ik heb de indruk dat zulks het geval is. Op zichzelf behoeft een gevarieerde toepassing van de artikelen 11 en 12 van de Wet Arob niet negatief te worden beoordeeld.

Ik hecht er sterk aan dat de procedure welke in de artikelen 36a en 36b van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie wordt neergelegd, geen afwijkingen vertoont ten opzichte van die in de artikelen 11 en 12 van de Arob. In de praktijk hebben zowel de justitiabelen en hun adviseurs (advocatuur) als overheidsorganen te maken met beide rechtsgangen. Voor de departementen is het van praktisch belang, dat volgens een en dezelfde administratieve procedure kan worden gehandeld wanneer een uitnodiging van een voorzitter wordt ontvangen, onverschillig of de uitnodiging van de voorzitter van de Afdeling rechtspraak van de Raad van State dan wel van de voorzitter van het College van Beroep voor het bedrijfsleven afkomstig is. Als dus een verandering van voorschriften in de richting die de Raad van State wijst, nodig is, dan verdient het sterk de voorkeur zo'n wijziging geharmoniseerd voor de Wet Arob en de Wet Arbo tot stand te brengen. Eerst dienen echter de voorstellen van de commissie-De Gaay Fortman met betrekking tot de Arob-bezwaarschriftprocedure te worden afgewacht.

Het lid van de G.P.V.-fractie zou het prijs stellen als werd aangegeven waarom voor de harmonisatie zo sterk in de richting van de Wet Arob is gekeken en in het geheel niet naar de administratieve rechtspraak in belastingzaken.

Zoals ik hierboven reeds naar aanleiding van een vraag van leden van de C.D.A.-fractie heb betoogd, hebben de Wet Arob (juncto de Wet op de Raad van State) en de Wet Arbo gemeenschappelijk, dat zij beide regelingen van administratief procesrecht van een meer algemeen karakter bevatten. Daarom ligt het voor de hand in beginsel aansluiting te zoeken bij de Wet Arob juncto de Wet op de Raad van State. Waar dat echter door een andere opbouw van de regelingen niet mogelijk is, is aansluiting gezocht bij de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken.

Het lid van de G.P.V.-fractie zou het voorts op prijs stellen iets meer te vernemen over de relatie van het voorstel tot het werk van de commissie De Gaay Fortman. In het bijzonder leefde bij hem de vraag of de commissie van de regering omtrent de voorstellen van de staatscommissie afwachtte.

De commissie-De Gaay Fortman heeft haar werkzaamheden inmiddels hervat. Zij zal zelfstandig advies uitbrengen over de mogelijkheden tot verbetering van de bezwaarschriftenprocedure in de Wet Arob.

Het aan het woord zijnde lid stelde ook de vraag wat de regering wil doen met het rapport van de Werkgroep Harmonisatie Administratief Procesrecht van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak. In het bijzonder vroeg hij of ik het eens ben met de gedachte uit het rapport dat niet met harmonisatiemaatregelen gewacht moet worden tot een Wet algemene regels van bestuursrecht.

Ik stel graag voorop dat in het rapport van genoemde werkgroep waardevolle suggesties worden gedaan voor verdergaande harmonisatie van het administratief procesrecht. Uitwerking van deze suggesties in wetsvoorstellen zou echter nog veel studie en overleg met alle betrokkenen vergen. Aan een afzonderlijke harmonisatie-wet op dit terrein geef ik thans geen prioriteit. Wel zal bij wijzigingen van de verschillende regelingen van administratief procesrecht aan de harmonisatiemogelijkheden aandacht worden besteed. Enkele malen is dat reeds gebeurd (o.a. in dit wetsvoorstel). Ik ben het derhalve eens met de gedachte uit het rapport, dat niet met harmonisatiemaatregelen moet worden gewacht tot een Wet algemene regels van bestuursrecht tot stand is gebracht.

Op de vraag van het lid van de G.P.V.-fractie met betrekking tot de adviesaanvraag aan de SER heb ik in het voorafgaande reeds antwoord gegeven.

Het lid van de G.P.V.-fractie achtte het wel voor de hand te liggen dat op het punt van de bezwaarschriftprocedure aansluiting was gezocht bij de Wet Arob, maar vroeg zich toch af waarom niet, in het geval dat de bestreden beslissing niet afkomstig is van een administratief orgaan van de centrale overheid het volgen van de bezwaarschriftprocedure verplicht is gesteld.

Het aantal gevallen waarin tegen een beschikking welke afkomstig is van niet tot de centrale overheid behorende organen, maar van provincies of gemeenten, rechtstreeks beroep open staat op het College is buitengewoon klein. Een van die weinige gevallen betreft de Winkelsluitingswet (artikel 12). Om voor die weinige gevallen aansluiting te zoeken bij het systeem van de Wet Arob zoals dat geldt voor niet van organen van de centrale overheid afkomstige beschikkingen, zou een technisch gecompliceerde wijziging van de Wet Arbo nodig zijn. Ik acht daartoe onvoldoende redenen aanwezig.

Considerans

Het lid van de G.P.V.-fractie had de indruk, dat de tekst van de considerans onvoldoende aansluit bij de strekking van het wetsontwerp, omdat de behandeling van verzoekschriften als bezwaarschriften niet het enige en wellicht zelfs niet belangrijkste materiële onderdeel betreft. Hij achtte het voorts pretentius te spreken over «de» eenheid in het administratief procesrecht.

Bij het formuleren van de considerans, die bij voorkeur niet te lang moet zijn, leek het gewenst één van de punten die in de Wet Arbo worden gewijzigd, te noemen en de overige wijzigingen slechts in een verzamelaanduiding samen te vatten. Ik ben het met het lid van de G.P.V.-fractie eens, dat een ander onderdeel dan de behandeling van verzoekschriften als bezwaarschriften voorop had kunnen worden gesteld, maar ik acht de gemaakte keuze zeer wel verantwoord. Dat het pretentius is te spreken van «de» eenheid in het administratief procesrecht kan ik niet vinden. Ik attendeer er op dat niet gesuggereerd wordt dat die eenheid met het wetsvoorstel volledig gerealiseerd zal worden, maar slechts dat de eenheid zal worden bevorderd. Naar mijn oordeel is het onmiskenbaar dat het onderhavige wetsvoorstel een steentje bijdraagt aan het bereiken van meer uniformiteit in het administratief procesrecht. Daarbij moet niet alleen acht geslagen worden op artikel I van het wetsvoorstel, maar ook op de overige artikelen, waarin procesbepalingen in een twintigtal wetten aangepast worden.

Het lid van de G.P.V.-fractie vroeg vervolgens of, gelet op door hem genoemde ontwikkelingen, niet nu het moment is aangebroken om de considerans van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie aan te passen.

Ik meen dat zulks niet dient te gebeuren. De considerans duidt de overwegingen aan die de wetgever op een bepaald moment hebben bewogen om een wet tot stand te brengen. Die wet kan worden gewijzigd, waarbij de considerans van de wijzigingswet de beweegredenen noemt. De considerans van een bestaande wettelijke regeling dient echter niet te worden gewijzigd. Aldus bepaalt ook aanwijzing 119 van de Aanwijzingen voor de wetgevingstechniek, Staatscourant 1984, nr. 52.

ARTIKELEN

Artikel I, onderdeel B

Artikel 4, vierde lid

Het lid van de G.P.V.-fractie ging akkoord met de toevoeging van een nieuw vierde lid aan dit artikel. Hij stelde echter de vraag of niet de gele-

genheid zou moeten worden benut om de juistere aanduiding «administratief orgaan» thans overal in te voeren.

De Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie sluit ten nauwste aan bij de terminologie van de Wet op de bedrijfsorganisatie. Ook in laatst genoemde wet en de daarop gebaseerde regelingen wordt voortdurend gesproken over «lichamen» en «besturen van lichamen». Een wijziging van de terminologie in de Wet Arbo zou problemen opleveren, indien niet ook de terminologie van de Wet op de bedrijfsorganisatie zou worden aangepast. Voor een dergelijk omvangrijke operatie zie ik onvoldoende reden. Ik wijs er voorts op dat het niet bezwaarlijk is, dat de Wet Arbo spreekt van besluiten en handelingen van «lichamen» en van het «bestuur van een lichaam». In de bijzondere wetten, waarin het College als bevoegde rechter wordt aangewezen, wordt immers steeds bepaald, dat de artikelen van de Wet Arbo van *overeenkomstige* toepassing zullen zijn. De praktijk heeft met de overeenkomstige toepassing in het geheel geen problemen.

Artikel I, onderdelen C.1 tot en met C.8

Onderdeel C.4 voorziet in het vervallen van de voorschriften in de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, die speciaal betrekking hebben op bijzondere leden. De onderdelen C.1, C.2, C.3, C.7 en C.8 bevatten wijzigingen die ertoe strekken overbodig geworden vermeldingen van bijzondere leden in de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie te doen vervallen. Als consequentie van het vervallen van het onderscheid tussen gewoon lid en bijzonder lid, kan ook de aanduiding «gewoon» telkens vervallen. Volgens het voorstel zal de wet nog slechts leden en plaatsvervangende leden kennen. In de artikelen welke procesrechtelijke voorschriften bevatten, worden beide soorten leden voortaan onder aanduiding «lid» begrepen. In de artikelen die de rechtspositie van leden, respectievelijk van plaatsvervangende leden afzonderlijk regelen (artikel 9 tot en met 25), zal de aanduiding «lid» echter vanzelfsprekend niet mede de plaatsvervangende leden omvatten.

De onderdelen C.5 en C.6 bevatten aanpassingen van technische aard, welke verband houden met het vervallen van artikel 15.

Artikel I, onderdeel D

Artikel 28

De leden van de C.D.A.-fractie juichten weliswaar de mogelijkheid van afdoening door een enkelvoudige kamer toe, maar zij noemden het bezwaarlijk, dat geen hogere voorziening mogelijk is, bijvoorbeeld door de mogelijkheid van verzet waarop door de meervoudige kamer wordt beslist. Het lid van de G.P.V.-fractie sloot zich bij deze opmerking aan.

Ik meen dat het mogelijk maken van verzet tegen de uitspraak van een enkelvoudige kamer van het College, waarop door de meervoudige kamer zou moeten worden beslist, niet een voorziening is, die bij het enkelvoudig behandelen van geschillen past. De bevoegdheid om de behandeling van meer eenvoudige zaken aan een enkelvoudige kamer op te dragen, maakt het mogelijk om de groeiende werklast van het College zonder evenredige uitbreiding van het aantal leden op te vangen. Door de mogelijkheid van verzet te introduceren zou het effect van deze bepaling gemakkelijk verloren kunnen gaan en wellicht zelfs omslaan in een werkvermeerdering. Partijen zouden immers de kans krijgen om twee keer volledig te procederen, één maal voor de enkelvoudige en één maal voor de meervoudige kamer. Ik wijs erop dat ook de Wet op de Raad van State, zowel voor de Afdeling voor de geschillen van bestuur als voor de Afdeling rechtspraak, de mogelijkheid kent van een enkelvoudige behandeling zonder dat daartegen een vorm van hogere voorziening mogelijk is. Ik acht het voldoende dat in de mogelijkheid is voorzien, dat de enkelvoudige kamer de zaak verwijst

naar een meervoudige kamer, indien haar blijkt, dat de zaak niet van eenvoudige aard is. Het spreekt vanzelf dat partijen daartoe ook steeds een verzoek kunnen doen.

De vragen van het lid van de G.P.V.-fractie met betrekking tot de bijzondere leden behoeven naar mijn mening thans geen beantwoording meer, nu bij nota van wijzigingen wordt voorzien in het voorstel om het instituut van de bijzondere leden af te schaffen.

Artikel I, onder G

Artikel 36b, derde lid

De leden van de C.D.A.-fractie stelden nog de vraag, of het niet wenselijk zou zijn rechtsgevolgen te verbinden aan het niet in acht nemen van de termijn door het desbetreffende orgaan in die zin, dat er geacht wordt ten gunste van de verzoeker te zijn beslist als de termijn overscheden wordt.

Ik wijs erop dat artikel 33, tweede lid (nieuw), juncto artikel 3 van de Wet Arbo de mogelijkheid schept om na het verstrijken van de voor de afhandeling van de bezwaarschriftprocedure gestelde termijn, beroep in te stellen bij het College. Een regel dat bij overschrijden van de termijn geacht wordt ten gunste van de verzoeker te zijn beslist, zou niet alleen afwijken van het bestaande systeem van de Wet Arbo en van het vergelijkbare systeem van de Wet Arob, maar naar mijn oordeel als algemene voorziening ook onverantwoord zijn.

Artikelen III, XX.a en XX.b

In de met deze memorie meegezonden nota van wijzigingen is artikel II, betrekking hebbende op artikel 35 van de Wet economische mededinging, aangepast aan het hierboven toegelichte voorstel om de deelname van bijzondere leden van de rechtspraak van het College te doen vervallen. Volstaan kan thans worden met het vierde lid van artikel 35 van genoemde wet te doen vervallen. In artikel XX.a wordt nog voorzien in een wijziging van de Wet schadefonds olietankschepen. Artikel 11 van die wet, handelend over de voordracht voor een benoeming van bijzondere leden, kan vervallen. Daarmee in verband is wijziging van artikel 10, tweede lid, nodig.

Artikel XX.b regelt het vervallen van artikel 59 van de Wet op de accountants-administratieconsulenten, welk artikel de deelneming van bijzondere leden van de rechtspraak van het College voor die wet regelt. Ook deze bepaling kan vervallen als uitvloeisel van het voorstel om het instituut van de bijzondere leden bij het College af te schaffen.

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

Bij brief van 24 december 1984, kenmerk nr. 534/684, heeft u het oordeel van de Raad gevraagd over de door de Raad van State naar voren gebrachte suggestie om het instituut van de bijzondere leden in de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie af te schaffen. De Raad heeft zijn vaste commissie voor pbo-aangelegenheden, de Organisatie-Commissie, gemachtigd namens hem aan dit verzoek te voldoen.

Daar de publiekrechtelijke bedrijfslichamen ten nauwste betrokken zijn bij deelname van bijzondere leden aan rechtspraak door het College van Beroep voor het bedrijfsleven, heeft de Organisatie-Commissie, alvorens zich een oordeel te vormen, deze bedrijfslichamen in de gelegenheid gesteld van hun inzicht te doen blijken. De (hoofd-)bedrijfschappen en produktschappen die van deze gelegenheid gebruik hebben gemaakt, hebben – op een enkele uitzondering na – alle medegedeeld dat zij, kort samengevat, geen bezwaren zien tegen de voorgestelde afschaffing van het instituut van bijzondere leden.

De commissie is tot de conclusie gekomen dat het aanbeveling verdient de deelname van bijzondere leden aan de rechtspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven volledig af te schaffen. Zij onderschrijft de opvatting dat de overwegingen die destijds hebben geleid tot instelling van dit instituut als achterhaald moeten worden beschouwd. De commissie gaat er daarbij van uit, dat die opheffing onverlet laat de mogelijkheid om het College van Beroep optimaal te kunnen informeren over specifieke onderwerpen en aspecten, met name wanneer het gaat om beroepen tegen besluiten van publiekrechtelijke bedrijfslichamen. Gedoeld wordt op de bevoegdheid zowel van partijen als van het college zelf om deskundigen ter zitting mede te brengen, respectievelijk op te roepen.

's-Gravenhage, 22 april 1985

M. G. Rood, voorzitter

H. C. Lambregts, secretaris